

Arrest

nr. 125 253 van 6 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Israëlsche nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 23 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van elke verzoekende partij de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissingen worden op 15 oktober 2013 aan elk van de verzoekende partijen ter kennis gebracht. Dit zijn de eerste drie bestreden beslissingen.

1.3 Op 15 oktober 2013 wordt aan elke verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit zijn de vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de *“beginnelsen van behoorlijk bestuur : zorgvuldigheidsplicht”*.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen, zijnde de beslissingen van 23 september 2013 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk worden verklaard, geven duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevatten een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissingen werden formeel gemotiveerd. Een schending van de “Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet 29 juli 1991)” wordt niet aangetoond.

Verder houden verzoekende partijen ten onrechte voor dat geen antwoord werd gegeven op de door hen aangehaalde elementen van integratie. Zij herhalen in hun verzoekschrift dat zij reeds eenentwintig jaar onafgebroken in België verblijven en hier sedertdien een nieuw leven hebben opgebouwd; dat zij hier een grote vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en dat hun kinderen alhier schoolgaand zijn, terwijl de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk maakt dat de verblijfsduur en de integratie elementen zijn die kunnen worden aangehaald in een onderzoek naar de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Voorliggende bestreden beslissingen betreffen het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Bij een onderzoek naar de ontvankelijkheid van dergelijke aanvraag dient het bestuur na te gaan of de aanvraag regelmatig werd ingediend en of er buitengewone omstandigheden zijn die het niet aanvragen van een machtiging tot verblijf via de diplomatieke of consulaire post voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland rechtvaardigen. Het bestuur beschikt bij de beoordeling van deze buitengewone omstandigheden over een discretionaire bevoegdheid, het is derhalve niet kennelijk onredelijk te stellen dat een goede integratie, een lange verblijfsduur en schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en eerder het voorwerp uitmaken van het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling nodigt de Raad uit tot het voeren van een opportuniteitsonderzoek, waartoe hij niet bevoegd is.

In de mate dat verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM zouden aanvoeren door te verwijzen naar de ouders van eerste verzoekende partij, die gemachtigd zijn in het Rijk te verblijven en naar hun meerderjarige dochter die in België bevallen is dient eraan te worden herinnerd dat, hoewel het gezinsleven van ouders en meerderjarige kinderen wordt verondersteld, het vaste rechtspraak is van het EHRM dat de bescherming geboden door het artikel 8 van het EVRM enkel van toepassing is indien, naast de afstammingsband ook een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Noch in hun verzoekschrift, noch uit de stukken van het dossier blijkt een dergelijke vorm van afhankelijkheid tussen verzoekende partijen en hun ouders of meerderjarige kinderen. Bovendien dient

te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet enkel tegen verzoekende partijen gericht is, maar ook aan hun minderjarig kind.

In het verzoekschrift verduidelijken de verzoekende partijen niet waarom het voor hen onmogelijk zou zijn een privéleven elders uit te bouwen of verder te zetten, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Daar waar de verzoekende partijen ook nog de zorgvuldigheidsplicht en als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht de hoorplicht lijkt aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat zij zich hier beperkt tot een theoretische verwijzing.

In hoofde van verzoekende partijen werden op 23 september 2013 tevens bevelen om het grondgebied te verlaten genomen. In hun verzoekschrift voeren verzoekende partijen geen middelen aan tegen deze bevelen

De aangevoerde middelen lijken ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 maart 2014 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 22 april 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 24 februari 2014 opgenomen grond, stellen zij graag iets te willen toevoegen, maar stellen zij geen andere bijkomende elementen te kunnen bijbrengen dan die welke in het verzoekschrift staan en verwijzen zij naar hun verzoekschrift.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking van de Raad en haar nota.

2.3 Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partijen door louter te stellen dat zij graag iets willen toevoegen, maar uiteindelijk niets bijbrengen en vervolgens louter verwijzen naar hun verzoekschrift, in het geheel niet ingaan op de in de beschikking van 24 februari 2014 opgenomen grond, zodat zij geen elementen aanbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel en met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 24 februari 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de "*beginselen van behoorlijk bestuur : zorgvuldigheidsplicht*" niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET